

*Уважаеми проф. Андреев,
Скъпи приятелю,*

Е, свърши. Това беше.

Върни се 20 години назад, когато навърши 40. Нали и тогава ти разправяха, че започвал някакъв втори живот. Това, което пропуснаха да ти кажат, е, че такъв живот има, ама е второ качество.

Сега казват, че днешните 60 били старите 40. Няма как да го знам на моите нищожни 58, но допускам, че пак лъжат. И да почват нов живот на 60, очевидно е трето качество и не си струва да го рекламираме. Няма да ни разберат дори и тези, дето днес са на 40.

Не, че си няма и добри страни. Например отстъпват ти място в автобуса. Като те видят, аптекарите автоматично ти слагат в плика и нещо за простатата. Личната ти карта е безсрочна. Студентките, като няма какво друго да кажат за тебе, вероятно си споделят, че си много умен. Младите доценти са настроени доброжелателно, защото вече са изчислили датата на пенсионирането ти. Такива работи. Както казах, възрастта си има известни предимства.

Не ги надценявай.

Особено доброжелателността на младите доценти.

Но и на 60 все още не е късно за някои неща. Например да ти кажа, каква чест е да си мой приятел. Какво огромно удоволствие е да уча история от разговорите ни на чаша ракия. И колко се надявам, че някой ден може да се изкушиш от идеята за един сценарий на нов исторически филм.

Имаме още много ракия да изпием заедно на сладки приказки, та дори и с безсрочни лични карти.

Да си жив и здрав, приятелю!

Борис Венев.